

Η ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΧΑΝΕΙ ΜΟΝΗ ΤΙΣ ΜΕΓΑΛΕΣ ΕΥΚΑΙΡΙΕΣ

Επί μακρούς αιώνες έως σήμερα η Θεσσαλονίκη παραμένει ζωτική πόλη όλων των συνοίκων βαλκανικών Λαών. Κεντρική πύλη και κέντρο εμπορίου, ζωντανό Μουσείο κοινού πολιτισμού και προαιώνιο προσκύνημα της Ορθοδοξίας, εστία Πανεπιστημίων και ανοικτό παλίμψηστο του κοινού οθωμανικού παρελθόντος. Μπορούσε, συνεπώς, και προπάντων πρέπει ακόμη να μοιρασθεί αυτή η περίβλεπτη πόλη τα στρατηγικά πλεονεκτήματά της με την άμεση ενδοχώρα της, ώστε μόνιμα να υπηρετεί το κοινό συμφέρον όλων, να γίνει η μήτρα της ειρηνικής συμβίωσης και να ακυρώσει έμπρακτα όλα όσα στοίχειωσαν την Ιστορία των γειτόνων της και των πολιτών της. Την ιστορική ευκαιρία προσέφερε η κατάρρευση του κομμουνισμού. Η ευκαιρία εκείνη χάθηκε. Αλλά η γεωπολιτική κρατάει στο επίκεντρό της την επίζηλη πόλη.

Το μικροελλαδίτικο Κράτος, φραγκοντυμένο και ανελλήνιστο, ουδέποτε θέλησε να διαχειρισθεί τέτοια γεωπολιτικά μεγέθη. Εξάλλου, τα Βαλκάνια παραμένουν έως τώρα Άγνωστη Χώρα και η Μακεδονία μόνον ευκαιρία πατριδοκαπηλίας στα κέντρα της Αθήνας που διαμορφώνουν πολιτική και κοινή γνώμη. Ανακήρυξαν τη Θεσσαλονίκη ψευδεπίγραφα Μητροπολιτικό Κέντρο των Βαλκανίων και μετά την υπονόμευσαν. Αδίστακτοι προ του γελοίου οι κυβερνώντες τότε εκσυγχρονιστές ευρωπαϊστές εκόμπασαν ότι είχαν σχεδιάσει –στα χαρτιά– μια Θεσσαλονίκη «των 4 εκατομμυρίων κατοίκων». Αγνόησαν ότι οι κάτοικοι όλης της Μακεδονίας και της πρωτεύουσάς της είναι 2,5 εκατομμύρια! Για παρηγοριά –βρισιά πραγματικά– την ονομάζουν «συμπρωτεύουσα», «ερωτική πόλη» κι άλλα τέτοια χαζά.

Ωστόσο, η Θεσσαλονίκη δεν τους χρειάζεται. Απαξιώνεται μόνη της ασυγκράτητη. Δίνει, βέβαια, κι ένα χέρι η «περήφανη αγροτιά» που αχόρταγη κάθε χρόνο κλείνει τους δρόμους και τα σύνορα προς το λιμάνι, τις επιχειρήσεις και την Ευρώπη.

Τελευταίο, αλλά όχι έσχατο, πλήγμα απαξίωσης η αυτο-νέκρωση του λιμένος της επί ένα μήνα, όσο απεργούσαν οι λιμενεργάτες του, γιατί το θέλουν «δημοκρατικά» τσιφλίκι τους. Φοβούμενοι τις δικαστικές συνέπειες, την περασμένη Παρασκευή, ανέστειλαν την απεργία, αφού προκάλεσαν ζημίες 30 τουλάχιστον εκατομμυρίων ευρώ. Τα Σκόπια και η Βουλγαρία, είναι οι καλύτεροι πελάτες του λιμένος, τους οποίους οι λιμενεργάτες του εξαναγκάζουν τώρα πια να στραφούν σε άλλα βαλκανικά λιμάνια. Νωρίτερα, έδιωξαν τη Σερβία και την Κίνα. Αδιαφορούν για το ότι έτσι διώχνουν και τα τεράστια κέρδη από τα οποία πληρώνονται. Σύνδρομο αυτοκαταστροφής.

Η Κίνα επεδίωξε –και μπορούσε– να αναδείξει σε Πύλη όλης της Ανατολικής και Κεντρικής Ευρώπης το λιμάνι της Θεσσαλονίκης από όπου η Cosco διακινούσε τα κολοσσιαία εμπορικά φορτία της. Όμως οι λιμενεργάτες σε συμμαχία με ανάλογες αντιδραστικές δυνάμεις έστειλαν την Cosco δώρο στον Πειραιά, στο «Κράτος της Αθήνας», στο οποίο φορτώνουμε όσα δεινά προκαλούμε μόνοι μας.

Το «Κράτος της Αθήνας» είναι το άλλοθι. Η Θεσσαλονίκη τα καταφέρνει να υπονομεύεται μόνη της μια χαρά-και δυο τρομάρες. Δεν έχει σχέδιο ούτε ενιαία Ηγεσία. Έχει μικρά καπετανάτα, «παράγοντες» και μαϊντανούς που τσακώνονται με γελοία επιχειρήματα και τυφλά συμφέροντα μόλις βρουν την πρώτη ευκαιρία.

Θα είχε πολύ γούστο, αλλά δυστυχώς έχει πολλή πίκρα, η Ιστορία των χαμένων ευκαιριών που έγραψαν –και γράφουν– οι κοκορομαχίες των καπετανάτων της.

1. Μετρό ή τραμ; Χαμός στο ίσιωμα. Αποτέλεσμα: ούτε μετρό ούτε τραμ.
2. Μετρό. Μα πού; Ποιός; Και τα αρχαία; Άλλος χαμός. Έτσι το Μετρό ξεκίνησε το 1993 αλλά αποκλείεται να κυκλοφορήσει μετά τριάντα χρόνια, όταν στο Λεκανοπέδιο το Αττικό Μέτρο κυκλοφορεί από το 2004, επεκτείνεται συνεχώς και το δίκτυό του είναι ήδη 15 φορές μεγαλύτερο από όσο μένει ακόμη στα χαρτιά της Θεσσαλονίκης.

3. Υποθαλάσσια αρτηρία ή βαποράκια; Βαθιά Θεολογία περί του γένους των Αγγέλων. Τελικά η υποθαλάσσια αρτηρία δημοπρατείται και το έργο ανατίθεται, αλλά τότε εγκαταλείπεται, γιατί κάποιοι τοπάρχες εγείρουν εμπόδια στην εκτέλεσή του. Αποτέλεσμα: ο εργολήπτης, συνιδιοκτήτης Μέγα τηλεοπτικού σταθμού, εισπράττει αποζημίωση δεκάδες εκατομμύρια ευρώ εις υγείαν των κορόιδων.
4. Νέο σχέδιο και νέος κανγιάς τα κορόιδα. Ναι ή Όχι; Να μεταφερθεί στα προάστια η Διεθνής Έκθεση και στον χώρο της να δημιουργηθεί Μητροπολιτικό Πάρκο; Αλλά τι σόι Πάρκο; Είκοσι χρόνια κανγιάς δημιούργησε τελικά μια τρύπα στο νερό.
5. Δημοτικό Μέγαρο. Γιατί εκεί και όχι αλλού; Γιατί έτσι κι όχι αλλιώς; Ευτυχώς, οι αφ' υψηλού «εστέτ» και οι κάθε πικραμένοι έχασαν εδώ. Μιράκολο! Μιράκολο! Με τα χίλια-μύρια μαλλιοτραβήγματα η Θεσσαλονίκη απέκτησε Δημοτικό Μέγαρο πρώτη φορά μετά την απελευθέρωσή της. Εκεί εδρεύουν τώρα όσοι το πολέμησαν.
6. Το ίδιο έργο παίχθηκε και με την ανάπλαση της Νέας Παραλίας.
7. 7^ο Ανδριάντας του Κωνσταντίνου Γ. Καραμανλή. Νέα τρικυμία εν ποτηρίω. Όξος και χολή ξεχείλισε όταν ήγγικεν η ώρα να τιμήσει η Θεσσαλονίκη τον Αναμορφωτή της στον οποίον οφείλει τα πάντα σε όλα τα επίπεδα. Γιατί εδώ και όχι πιο μακριά; Ρεσιτάλ αχαριστίας και ιστορικής αμνησίας η Θεσσαλονίκη. Μας φταίει η Αθήνα;
8. Ξενοδοχείο «Μακεδονία Παλλάς». Αλληλοσπαραγμός Σαλονικιών και όταν ήλθε η ώρα να αποκτήσει, επί τέλους, η Θεσσαλονίκη το πρώτο της μεταπολεμικό μεγάλο σύγχρονο ξενοδοχείο. Γιατί στη Νέα Παραλία και όχι αλλού; Εντάξει, αλλά όχι εδώ.

Συσκέψεις, ειδικοί, ψηφίσματα, μελέτες, άρθρα, διαμαρτυρίες. Αλλά τότε υπήρχε ένας Καραμανλής και ήταν Αρχηγός. Περπατούμε στη Νέα Παραλία, τρέχουν πίσω του υπουργοί, «παράγοντες», Επιμελητήρια, ειδικοί καθηγητές, όλοι φορτωμένοι με φακέλους. Σταματάει κάπου κάποτε ο Αρχηγός, απλώνει γύρω-γύρω την ματιά του και λέει: «Ιδώ»! Φουντώνει ο ψίθυρος γύρω του, όλοι «εξηγούν», «τεκμηριώνουν» μα στέκονται σε απόσταση ασφαλείας. «Είπα. Ιδώ»! Και έγινε το ξενοδοχείο. «Ιδώ»!

Διδάσκει άραγε κάποιους αυτή η Ιστορία των χαμένων ευκαιριών; Ποιός ξέρει! Ξέρουμε, όμως, πως η Ιστορία εκδικείται όσους την περιφρονούν.

N. I. Μέρτζος